

Arrest

nr. 84 493 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2012 met referentienummer 15899.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 september 2011, verklaart er zich op 30 september 2011 vluchteling.

1.2. Op 27 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 februari 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een sikh te zijn van de Arora kaste met de Indische nationaliteit en geboren te zijn op 2 juni 1988 in Jalandhar stad in de deelstaat Punjab. Uw vader zit in de immobieliënsector en u woonde tot aan uw vertrek bij uw ouders. U behaalde uw 'matric diploma' en ging dan als verkoper van simkaarten in een winkel aan de slag tot aan uw vertrek. U verklaart op 1 april 2009 kennis gemaakt te hebben met R.(...) K.(...) (O.V. 6.887.552). Zij wordt niet door haar ouders opgevoed maar door haar grootmoeder langs moederskant in Harimpour dorp. Jullie beginnen een relatie en na vier maanden hebben jullie betrekkingen met elkaar. Jullie gebruiken een hotel als ontmoetingsplek en wel zo'n zes keer gaan jullie naar daar. Verder maakt u afspraakjes bij haar vriendin Rani thuis in haar dorp, waar jullie ook ongestoord de liefde bedrijven. U herinnert zich niet wannaar u haar ten huwelijk heeft gevraagd, u heeft haar een keer gebeld en zij ging wel akkoord maar haar familie niet. Ze zei dat als iemand naar haar huis zou komen, die vermoord zou worden omdat jullie tot een andere kaste behoren. In december 2009 was haar familie achter jullie relatie gekomen. In april 2010 werd het haar verboden buiten te komen. In september 2010 belt zij u met de mededeling dat ze in juli 2010 een abortus heeft ondergaan. In de maand februari 2011 vroeg uw familie u om te trouwen en dan heeft u verteld over uw vriendin. De neven van uw vriendin willen u vermoorden. In december 2010 waren ze naar de winkel waar u werkt gekomen om u te slaan en in maart 2011 heeft u telefonische doodsbedreigingen ontvangen van hen. Haar neef S.(...) die u bedreigde zit momenteel in de gevangenis wegens moord. Jullie beslisten in juli 2011 om samen naar het buitenland te gaan. Op 30 augustus 2011 vertrekken jullie uit Jalandhar en jullie rijden eerst naar Pakistan. Vervolgens gaat het naar Iran waar jullie acht dagen blijven. Dan belanden jullie in Turkije waar jullie zeven dagen vertoeven. Met het schip varen jullie naar Griekenland. Jullie varen met de boot naar België en verklaren zich vluchteling op 30 september 2011. Een vriend van u bezorgt u in België documenten en zo bekomt u onder andere een document dat uw familie u ontferd heeft omdat ook zij tegen jullie relatie zijn. Verder zijn er twee FIR's (First Information Report) opgesteld omdat u met uw vriendin bent weggelopen

B. Motivering

Na uw gehoor op 12 januari 2012 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor asielzoekers geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen. Het is niet aannemelijk dat u geen enkel indicatief bewijs van de reis kan voorleggen of dat u daarover geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen kan geven. Meer nog: uw verklaringen over uw reisweg mangelen dusdanig dat er geen geloof aan gehecht wordt. Op de eenvoudige vraag hoe u Iran doorgereisd bent, geeft u tot twee keer toe een niet-steekhoudend antwoord. Eerst antwoordt u naast de kwestie dat jullie acht dagen in Iran gebleven zijn. Vervolgens luidt het antwoord dat er draden waren en dat jullie die overgestoken hebben, wat nog altijd geen antwoord is op de vraag. Gevraagd hoelang u erover hebt gedaan om Iran door te reizen, geeft u een reistijd en prikt u er twee uur op. Wanneer er bevestiging gevraagd wordt, krabbelt u terug en beweert u ineens dat u de reistijd van Pakistan naar Iran opgegeven hebt, daar waar er geen misverstand kan zijn ontstaan over de aan u gestelde vraag. Nogmaals wordt u deze vraag gesteld en ontwijkt u andermaal een antwoord: u zegt over de bergen geklommen te zijn en 's avonds toegekomen te zijn. U stelt zeven dagen in Turkije geweest te zijn. Aangezien dit nog steeds geen antwoord op de vraag is, wordt u gevraagd op welke manier u het land bent doorgereisd, waarop u vooreerst alweer probeert een antwoord te ontwijken met een wedervraag of er van Iran naar Turkije bedoelt wordt. Er wordt andermaal gevraagd naar uw route van de grens Pakistan-Iran naar de grens Iran-Turkije, waarop u herhaalt dat u 's morgens te voet ging en 's avonds toekwam. Wanneer hierop bevestiging gevraagd wordt, of u dus in één dag van de ene naar de andere grens gestapt bent, krabbelt u weer terug en valt u terug op de verblijfsdata, namelijk twee dagen Pakistan, acht dagen Iran en zeven dagen Turkije. U wordt ermee geconfronteerd dat dat de vraag niet is, waarop u stelt de vraag niet te begrijpen. Hierop wordt gesteld dat er dus het land Iran is, hetgeen u beaamt. Hierop wordt u gevraagd of u erdoor reist, hetgeen u beaamt. Hierop wordt u dan gevraagd hoelang dat geduurd heeft maar blijft u halsstarrig weigeren deze eenvoudige vraag te beantwoorden en houdt u vast aan de verblijfsduur waar overigens niet naar gevraagd werd. Nogmaals wordt u de kans geboden uw reisroute toe te lichten wanneer u erop gewezen wordt dat ergens acht dagen verblijven niet hetzelfde is als acht dagen ergens door reizen. Dat begrijpt u en u bevestigt geen

acht dagen aan het reizen geweest te zijn. Voor de zoveelste keer wordt u erop gewezen dat de specifieke vraag luidt hoelang de reis doorheen Iran duurde. U bent gewoon niet in staat hierop een antwoord te verschaffen want u zoekt opnieuw uw toevlucht tot een wedervraag waarmee u tracht een antwoord te ontwijken: u begint over het overschrijden van de grens Iran-Turkije. U weet verder ook niet welke grens u bent overgestoken om in Turkije te komen, u weet niet waar in Turkije u gebleven bent. U weet niet waar in Iran u verbleven heeft. Er wordt u gevraagd of u ook met het schip door Iran gevaren bent en dan beweert u te voet door Iran gereisd te hebben. U bevestigt dit eerst en wanneer u vervolgens nogmaals bevestiging gevraagd wordt, houdt u het op te voet de grens overgestoken te zijn, maar dan met een vrachtwagen naar een huis te zijn gebracht. Hoelang die vrachtwagen dan wel gereden heeft, daar heeft u niet op gelet. Van dat huis naar de grens met Turkije ging het weer met de vrachtwagen, maar u heeft alweer niet gelet op de duurtijd. Bij confrontatie met uw eerdere bewering een hele dag gestapt te hebben naar de grens, stelt u te hebben gezegd 's morgens te zijn vertrokken en 's avonds te zijn aangekomen. U weet niet waar jullie in Griekenland toekomen. U weet niet van welke haven jullie daar vertrokken, noch in welke haven jullie toekomen. U verklaarde van Turkije naar Griekenland gevaren te zijn, terwijl uw partner beweert dat dit traject met de vrachtwagen was. Gevraagd hoe u van Griekenland naar België bent gereisd, stelt u met de boot. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat u van Griekenland naar België gereisd was per auto en vrachtwagen. Bij confrontatie daarmee ontkent u dat gezegd te hebben zonder enige verklaring te bieden die deze tegenstrijdigheid verklaart of opheft (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2012, pp. 17-19, Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 35, 25 oktober 2011 en Gehoorverslag CGVS partner O.V. 6.887.552, 12 januari 2012, p. 12). U maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Verder dient vastgesteld te worden dat u geen enkel origineel bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Voor het Commissariaat-generaal legt u een kleurenkopie van een rijbewijs neer. Aan kopies wordt geen bewijswaarde gehecht omdat deze zoals algemeen is geweten gemakkelijk te vervalsen zijn. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u laten optekenen dat u **nooit identiteitsdocumenten heeft gehad in India** (Verklaring DVZ, 25 oktober 2011, punt 21). Bij confrontatie hiermee stelt u wel identiteitsdocumenten te hebben en beweert u dat ze u dat niet gevraagd hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2012, p. 19). Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de asielzoeker moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken u daar niet naar gevraagd zou hebben, kan totaal niet overtuigen: al van bij de eerste registratie, bij uw inschrijving, wordt u gevraagd naar identiteitsdocumenten, met name of u beschikt over een paspoort, identiteitskaart, rijbewijs of geboorteakte (Document DVZ INSCHRIJVING NL met groene PRINTRAK stempel 30-09-2011). Het ontbreken van ieder origineel bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit en uw ongeloofwaardige verklaringen daaromtrent houden een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Wat uw relaas dan betreft, heeft u wel documenten neergelegd, eraan voorbijgaand dat het neerleggen van documenten op zich niet het bewijs vormt van uw relaas: om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. U beweert **ongetrouwd** te zijn, maar uw "partner" legt een document van haar kaste neer waarop zij aangesproken wordt als "**mevrouw**", met doorschrijving van de aanspreking voor ongehuwde juffrouwen (zie document in dossier partner). "Smt." is de afkorting voor mevrouw en "Kumare", de aanspreking voor ongehuwde vrouw, is duidelijk geschrapt. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is opgenomen in het administratief dossier. Het document dateert van 2008 en vermeldt dat ze de dochter is van "**B.(...)**". Op haar rijbewijs heet het dan weer dat ze de dochter is van "**B.(...) S.(...)**" (zie document in dossier partner). De inhoud van de documenten "Advertentie Shorogoga PPR 23:18" en "Verzoek om een rapport te registreren" (zie documenten in dossier partner), aangiftes van de verdwijning van uw partner, strookt niet met het door u voorgehouden relaas. Uw partner zou nog een cursus schoonheidsspecialiste aan het volgen geweest zijn toen uitkwam dat ze er een verboden relatie met u op nahield waarna ze niet meer buiten mocht. **Nooit heeft ze gewerkt** (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2012, pp. 2-5 en verklaringen partner gehoorverslag CGVS, 12 januari 2012, p. 9). In de beide documenten wordt met geen woord gerept over het feit dat ze weggelopen zou zijn met een jongen. De grootmoeder die aangifte ging doen van de verdwijning stelt dat haar kleindochter "**zoals elke dag naar haar werk ging** en verdween". Sterker nog, in het document "Verzoek om een rapport te registreren" stelt de grootmoeder "**op niemand vermoedens te hebben**". Dit is onverenigbaar met de door u

geschetste gang van zaken, temeer mocht er geloof aan de door u beweerde problematiek kunnen worden gehecht, het ondenkbaar is dat uw naam niet zou worden genoemd. De affidavit tenslotte waarvan u beweert dat het een verklaring van onterving is door uw vader, bevat vreemd genoeg **een adres dat volledig afwijkt** van het door u eerder opgegeven adres, daar waar u nochtans nadrukkelijk verklaard heeft nooit elders gewoond te hebben dan op uw ouderlijke adres. U heeft verklaard te wonen op nummer 26, Guru Amardas, Enklam, Jalandhar voor de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ, 25 oktober 2011, punt 9). Dit correspondeert met het adres genoteerd op uw rijbewijs, met name H.NO. 26, GURU AMARDASS ENCLAVE, JAL. Op de affidavit wijzigt het adres naar S.(...) S.(...) Colony, Basti BawaKhel in Jalandhar. Ook deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U legt ook enkele verklaringen af tegenstrijdig aan deze van uw partner waardoor jullie geloofwaardigheid totaal onderuit gehaald wordt. U beweerde dat u voor de eerste keer met haar betrekkingen had **op hotel en dat jullie wel zes keer** naar dat hotel geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2012, p. 5). Hierna hadden jullie rendez-vous in haar dorp zelf: u ging vijf à zes keer per maand langs bij haar vriendin thuis, maar niet in het huis waar die vriendin woont met haar familie maar apart, in een **leegstaande "boerderij" waar buffels stonden** (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2012, p. 14-15). Uw partner schildert een andere versie van jullie liefdesgebeuren: u nam haar de eerste keer mee naar een hotel maar uit schroom volgden er dan toch geen betrekkingen. Er volgden **geen afspraken meer op hotel**. De volgende ontmoetingen die wel betrekkingen inhielden gebeurden in haar dorp en nog wel in het huis van de vriendin zelf en nog wel **in de woonkamer** waar haar familie echt woont en geen dieren verblijven (Gehoorverslag CGVS partner, 12 januari 2012, pp. 5-6). Verder stelt u dat de neven van uw partner erop uit zijn u schade toe te brengen. U gevraagd naar hun namen, stelt dat de ene **"S.(...)"** heet, de naam van de andere weet u niet (Gehoorverslag CGVS, 12 januari 2012, pp. 12, 15). Uw partner daarentegen stelt dat de desbetreffende neven **K.(...) en R.(...)** noemen. Er werd uw partner de vraag gesteld of die twee bijnamen hadden, hetgeen ze ontkende. Er werd uw partner gevraagd of er nog andere neven waren die uw partner geslagen hebben, hetgeen ontkend werd. Wanneer uw partner ermee geconfronteerd werd dat u gezegd had dat "S.(...)" u geslagen had, beweert zij dat er helemaal geen S.(...) is (Gehoorverslag CGVS partner, 12 januari 2012, p. 11).

Gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande uw identiteits- en reisdocumenten, het gebrek aan geloofwaardige bewijsstukken aangaande uw relaas en gezien jullie manifest tegenstrijdige verklaringen aangaande essentiële punten in jullie relaas, dient er geconcludeerd te worden dat u er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Tot slot dient er opgemerkt te worden, dat ook ten aanzien van uw partner door het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker werpt op dat hij wel degelijk in grote lijnen zijn reisweg heeft toegelicht alsook de duur ervan. Hij kan, zo vervolgt hij, *“gewoonweg niet (...) antwoorden op de vraag hoe lang het duurt om Iran door te reizen indien verzoeker langer over de reis heeft gedaan (acht dagen) dan nodig is om het land Iran te doorkruisen”*. Deze vraagstelling is volgens verzoeker niet relevant voor zijn feitelijke en effectieve reisverhaal, doch beoogt eerder de hypothetische situatie die zich niet heeft voorgedaan. Verzoeker merkt voorts op dat hij geconfronteerd wordt met beweerde tegenstrijdigheden tussen elementen in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken anderszijds. Verzoeker beaamt het feit dat identiteitsdocumenten een essentieel element zijn in iedere procedure, doch stelt dat dit geen bewijs vormt dat de Dienst Vreemdelingenzaken die documenten ook effectief aan hem heeft gevraagd. Met betrekking tot de beweerde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw over onder meer hun reisweg, oppert verzoeker dat de onwetendheid van zijn vrouw verklaard kan worden door het feit dat hij zich met alles bezighield. Verzoeker wijst er vervolgens op dat in India, ondanks haar seculiere, moderne wetten en rechtsbestel, uitsluiting en discriminatie omwille van illiciete relaties schering en inslag zijn. In het bijzonder op het platteland en in dorpen is het overheidsoptreden tegen zulke daden onbestaande, aldus verzoeker. Verzoeker poneert dat hij dus wel degelijk te vrezen had voor zijn leven zonder dat hij zijn toevlucht tot de overheid kon nemen, en meent dat het Commissariaat-generaal hieromtrent niets heeft overwogen in de bestreden beslissing. Hij herhaalt voorts dat hij terecht vreest voor zijn veiligheid en wijst er bovendien op dat hij *“Ashkali en (...) dus een minderheid in Servië”* is. Betreffende de beweerde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die afgelegd door zijn vrouw, betoogt verzoeker dat deze zich steeds kunnen voordoen, maar hun verhalen in grote lijnen gelijklopend zijn.

3.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957 aanvoert, is het middel niet ontvankelijk. Verzoeker werkt dit in zijn middel immers geenszins uit, noch toont hij aan op welke wijze deze verdragsartikelen zouden kunnen geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

3.4. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker en deze van zijn partner, R.K., op verschillende punten ernstige tegenstrijdigheden vertonen. Zo verklaarde verzoeker dat zij voor de eerste keer betrekking hadden op hotel en stelde hij dat zij een zestal keer naar dat hotel zijn geweest. Echter, gaf zijn partner geheel in strijd hiermee aan dat zij slechts eenmaal in dat hotel hebben afgesproken en toen uit schroom geen betrekkingen hebben gehad. Ook over hun ontmoeting nadien in het dorp lopen hun verklaringen sterk uiteen. Verzoeker stelde dat zij een vijf à zes keer per maand afspraken bij een vriendin thuis, niet in het huis waar die vriendin woont, maar apart in een leegstaande “boerderij” waar buffels stonden. Volgens verzoekers partner vonden hun ontmoetingen en betrekkingen echter wel plaats in het huis van die vriendin zelf in de woonkamer bovendien waar zij met haar familie woont en waar geen dieren verblijven. De verklaringen van verzoeker en zijn partner bevatten voorts ook tegenstrijdigheden aangaande de identiteit van de neven van verzoekers partner, die het op verzoeker gemunt zouden hebben en die hem in het verleden al hardhandig zouden aangepakt hebben. Verzoeker gaf aan dat een van de neven “Sonum” heet en hij van de andere neef de naam niet weet. Verzoekers partner verklaarde daarentegen dat de desbetreffende neven Kala en Raju heten. Ze stelde dat dit de twee neven zijn die haar partner, thans verzoeker zouden hebben geslagen en gaf aan dat die neven geen bijnamen hadden. Geconfronteerd met de verklaringen van haar partner dat hij door Sonum was geslagen, beweerde ze dat er helemaal geen Sonum is. Ook met betrekking tot

hun reisweg zijn hun verklaringen op bepaalde punten tegenstrijdig. Immers, waar verzoeker verklaarde van Turkije naar Griekenland te zijn gevaren, beweerde zijn partner dat zij dit traject met de vrachtwagen aflegden.

3.5. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen over hun reisroute, laat verzoeker thans zeer algemeen gelden dat hij 'alles' regelde en dit de onwetendheid van zijn partner verklaart. Echter, zelfs al heeft verzoeker alles geregeld, dan nog kan en mag worden verwacht dat zij beiden eenduidige en coherente verklaringen afleggen over de vervoersmiddelen die zij tijdens die lange reis zouden hebben gebruikt, hetgeen *in casu* dus niet het geval is. Verzoekers partner bleek overigens tijdens haar gehoor zeer zeker te zijn van haar verklaring van Turkije naar Griekenland met de vrachtwagen te zijn gereisd. Immers, toen de commissaris-generaal haar ermee confronteerde dat volgens haar partner zij dit traject met de boot hadden afgelegd, volhardde zij in haar stelling dat het met de vrachtwagen was.

Wat de overige verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen betreft, werpt verzoeker simpelweg op dat zulke tegenstrijdigheden zich steeds kunnen voordoen, maar hun verhalen in grote lijnen gelijklopend zijn. Verzoeker maakt deze bewering echter niet concreet door aan te duiden op welke punten de verhalen gelijklopend zijn. Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag van verzoeker (administratief dossier, stuk 5) en dat van zijn partner (administratief dossier, stuk 14) blijkt dat hun verklaringen op verschillende essentiële punten tegenstrijdig zijn. Bijgevolg is verzoekers kritiek niet van aard de beslissing van de commissaris-generaal te vitiëren.

De vaststelling dat de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door zijn partner ernstige tegenstrijdigheden vertonen met betrekking tot essentiële elementen van hun asielrelaas, meer bepaald over hun betrekkingen, ontmoetingsplaatsen, de identiteit van de neven die verzoeker wilden vermoorden ondermijnt de geloofwaardigheid van dit relaas op fundamentele wijze.

3.6. Hoe dan ook, voor iedere vorm van internationale bescherming berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoeker, die in eerste instantie bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat hij in India nooit identiteitsdocumenten heeft gehad om vervolgens, geheel in strijd hiermee, op het Commissariaat-generaal te verklaren dat hij wel Indiase identiteitsdocumenten heeft, volhardt in zijn stelling dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar zijn identiteitsdocumenten heeft gevraagd, minstens geen bewijs wordt geleverd dat zij dit wel zouden hebben gedaan. Verzoekers verweer vindt geen steun in het administratief dossier aangezien uit de stukken blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker wel degelijk, en zelfs meermaals, naar zijn identiteitsdocumenten heeft gevraagd. Dit gebeurde zelfs al van bij de eerste registratie, zo blijkt uit het Document DVZ "INSCHRIJVING NL" met groene PRINTRAK stempel d.d. 30 september 2011, waar aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij beschikt over een paspoort, identiteitskaart, rijbewijs of geboorteakte (stuk 11). Verzoekers kritiek mist derhalve elke grondslag en alle ernst. Bovendien mag, gelet op de medewerkingsplicht die op hem rust, van een asielzoeker worden verwacht dat hij zelf spontaan alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn aanvraag aanbrengt, zelfs wanneer hier niet uitdrukkelijk naar zou worden gevraagd. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure. Het ontbreken hiervan zonder dat hiervoor een aannemelijke verklaring wordt gegeven houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.7. Met betrekking tot de reisweg stelt verzoeker thans in zijn verzoekschrift dat hij in grote lijnen zijn reisweg heeft toegelicht alsook de duur ervan, en dat hij enkel de vraag hoe lang het duurde om Iran te doorkruisen niet kon beantwoorden. Verzoekers betoog kan echter niet in het minst worden gevolgd. Verzoekers verklaringen over zijn reisroute zijn immers vaag en tegenstrijdig. Immers, waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde per auto en vrachtwagen van Griekenland naar België te zijn gereisd, gaf hij nadien op het Commissariaat-generaal aan met de boot vanuit Griekenland naar hier te zijn gekomen. Verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg zijn op dit punt overigens ook tegenstrijdig aan deze van zijn partner zoals reeds hoger aangehaald. De uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn partner omtrent de verklaarde afgelegde reisroute en het totale gebrek aan bewijsstukken ter staving ervan, zet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder op de helling.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker, hoewel hij hierom verzoekt, geen specifieke elementen aanbrengt met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan hij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER